

- Kẻ thù của anh là ai?
- Em biết tên hắn làm gì?
- Trái lại, em cần biết. Em cần biết để rửa cho hắn chóng chết. Theo tục lệ nước em, biết tên kẻ thù là việc tối lợi.
- Anh không muốn em bị liên lụy.
- Yêu anh, em sẵn sàng chia bụi xẻ ngọt với anh.
- Em đừng ngoài là hơn.
- Là quá ! Tại sao anh cứ giấu quanh, không cho em biết điều em có quyền biết. Phải chăng em là gánh nặng cho anh.

Li Huê đã dẫn Mel vào ngõ bí. Miễn cưỡng, hắn phải nói tên Valép. Mặt nàng hơi tái, song lớp phấn hồng đánh rất khéo đã che lấp sự thay đổi diện mạo.

Về phía Mel, hắn giật mình thon thót. Một niềm hồi hận uể uải dâng lên trong lòng. Đầu xe Opel ngoài đường, hắn đã phạm phải khuyết điểm nặng nề. Tiết lộ tên của Valép cho một vũ nữ nhẹ dạ còn là khuyết điểm nặng nề hơn. Thấy tình nhân buồn rầu, Li Huê thổ thò :

- Kệ nó. Không ai làm gì được anh đâu. Anh yêu em không ?
- Yêu lắm. Vì em, anh có thể chết được mà không tiếc nuôi.
- Đừng nói gỡ.
- Thật đấy.

Ngon đèn đêm lại tắt. Căn phòng chìm vào yên lặng. Li Huê với tay lấy chai rượu huyết ky,

rót cho Mel Hân uống một hơi cạn nửa chai. Li Huê là tay thần tửu. Mel đã say mèm mà nàng vẫn tỉnh táo như chỉ uống toàn nước lạnh. Hai vỏ chai huyết ky nằm lóng lốc trên nền nhà. Mel nằm nghiêng, chân quặp cái gối tròn, mắt lim dim. Nàng rón rén khua chân xuống đất tìm giép.

Tim không ra, nàng đi chân đất sang buồng ăn. Buồng này có hai máy điện thoại, một cái đặt trên bàn, cái kia lắp trong tủ buýp-phê. Nàng cúi xuống mở khóa. Tủ buýp-phê thường được khóa hai nấc. Nàng luôn tay vào, nhấc điện thoại ra, và trong bóng tối nàng quay số một cách thạo thạo và điềm tĩnh.

Nàng chờ hai phút, đầu giây mới có tiếng trả lời. Nàng nói bằng Anh ngữ.

— Xin lỗi, đây phải phòng mạch của bác sĩ Tét-di không ?

Im lặng một phút. Rồi có tiếng đáp :

— Bà lầm rồi. Đây là hãng buôn Mit-su-bit-si.

Nếu Mel còn tỉnh và nghe được màu đối thoại, hắn sẽ giật mình, nôi gai ốc. Vì đó là cuộc trao đổi mật hiệu liên lạc. Li Huê nói một hơi, giọng trầm trầm, không mảy mảy xúc động :

— Anh phải không ? Hiện Mel ở trong nhà em. Thái độ của nan kỳ quốc lắm. Bây giờ, anh muốn em làm gì ?

— Em cố giữ hắn lại, đừng cho đi đâu cả.

— Bao lâu nữa anh đến ?

— 15 phút, được không ?

Li Huê cất ống nói vào chỗ cũ, rồi khóa tủ

buồng-phê. Nàng vừa mở cửa buồng ngủ thì đèn bật lên sang quac. Mel đứng sững nhìn nàng, mắt đỏ ngầu, không rõ vì say rượu hay vì giận dữ. Luồng mắt khác thường của hắn làm nàng lo sợ. Nàng linh tính hắn đã rình sau cửa hồi nãy. Cố thu vẻ duyên dáng vào cái miệng hàm tiếu, nàng hỏi :

— Kia, anh tỉnh rồi ư ?

Mel không đáp, chỉ đưa hai bàn tay lên ngắm. Những ngón sần sùi đã bẻ gãy nhiều cái cổ vô tội. Li Huê rùng mình, Mel tiến lên một bước.

Hắn hỏi bằng giọng tỉnh táo, chứa đầy chêt chóc :

— Li Huê ? Vừa rồi, cô đi đâu ?

.

Qua khỏi trường đua ngựa San Ladarò, Lê Diệp cho xe bình bịch chạy chậm lại. Trong thời gian công tác tại Mani, chiếc Hạc lấy cực mạnh này đã giúp chàng nhiều việc. Ngồi phía sau, trên cái yên êm ái, Văn Bình có cảm tưởng đang dự một cuộc đua vô địch hào hứng.

Gió đánh phần phật vào da thịt hai người. Đến đầu đường Sarò, Lê Diệp bảo bạn :

— Gớm, con đường gì mà tối thế ? Lại nhi, thiếu gì địa điểm an toàn mà Valép lại rúc đầu vào chỗ này ?

Sự ngạc nhiên của Lê Diệp rất xác đáng. Con đường Sarò ở tít phía bắc thành phố Mani. Toàn thể các nghĩa trang của thủ đô Phi được tập trung

trong khu vực này, như nghĩa trang I-ô-ma, nghĩa trang Trung hoa, và nghĩa trang Phía Bắc.

Ban ngày, quang cảnh đã âm đạm, tối tối, thì trong bóng đêm bí mật, khu Sarò còn âm đạm và tối tối hơn. Valép ở trong một tòa nhà rộng mênh mông, gần nghĩa trang Trung hoa.

Văn Bình chất lưỡi :

— Người nào, của ấy, câu châm ngôn xưa đúng thật. Với bộ mặt quý nhạp tràng, và con mắt đầy trông trắng, Valép chọn cái biệt thự gần bãi tha ma heo hút này cũng phải.

Kẻ yếu bóng vía bước qua biệt thự của Valép phải rợn tóc gáy. Bên ngoài là một bức tường cao, rêu xanh mọc kín. Khu vườn bát ngát chứa toàn bóng cây rậm rì, thiếu nắng. Căn nhà chính giữa lại quét ôi màu sẫm, với những cửa sơn đen, trông khác nào những con dơi khổng lồ, trầm tư mặc tưởng trong đêm khuya thanh vắng.

Văn Bình và Lê Diệp đẩy công bước vào một cách dằng hoàng. Mel đã dẫn kỹ sư căn nhà không có người gác. Valép ở một mình bên trong, với con bệ-giê sơn-ôde kính khổng. Ban đêm con chó được nhốt trong phòng với chú. Dầu được thả ra, con sơn-ôde này không còn là vật đáng sợ nữa.

Mùi ẩm mốc xông lên. Văn Bình lấy khăn bịt mũi để khỏi hắt hơi. Để Lê Diệp đợi ở ngoài, Văn Bình mò mẫm vào bên trong. Càng đi sâu vào, chàng càng nghĩ thấy mùi ẩm mốc lộn mửa. Có lẽ trong hàng chục năm, ngôi nhà này chưa được quét dọn. Tầng dưới không có món đồ gỗ nào.

Cầu thang bằng gỗ rộng thênh thang như được làm ra để hai ba mươi người cùng lên một lúc.

Nhờ tia sáng trắng bàng bạc xuyên vào, chàng trèo lên lầu, không phải rọi đèn bấm. Một đàn muỗi dôi đăm bò vào mặt chàng. Hoa mắt, chàng dừng lại ở đỉnh cầu thang, nhìn quanh mình để định phương hướng.

Một lần chớp xẹt lên ở dưới vườn.

Đó là lân tinh từ các nắm mộ bốc lên. Qua khung cửa rộng nhìn xuống vườn, Văn Bình thấy một màu trắng xóa rùng rợn, màu trắng của hàng ngàn chữ thập bằng xi măng.

Nghe tiếng động nhẹ, chàng rút súng ra, cầm ấm lăm trong tay. Lăn trong mùi ẩm mốc nghẹn luyến hợm, vừa thoảng lên một hương thơm béo ngậy.

Khứu giác rất nhạy của chàng nhận ra khói thuốc thơm. Mùi thơm từ căn phòng bên phải thoảng ra. Chàng nằm rạp xuống, bò vào. Chàng sợ Valép dùng khói thuốc lá làm bẫy gạt chàng.

Tuy quen với bóng tối, đôi mắt chàng vẫn không quan sát được tường tận, vì ngoài vườn ánh trắng suông đã bị mây đen nuốt chửng, và trong phòng tối om như dưới hầm mỏ than, chàng rón rén đứng dậy, lưng áp vào tường. Bàn tay chàng vừa đụng vào cái bật đèn.

Anh điện sáng quắc tràn ngập gian phòng.

Trước mặt Văn Bình, kẻ sát cửa sổ là một cái ghế bành lớn bọc nỉ đen. Một người ngồi ngả đầu vào thành ghế xây lưng lại phía chàng, một vòng khói từ từ bốc lên.

Chàng quát đồng dục:

— Valép, giờ tay lên?

Người ngồi trong ghế đáp, giọng trầm trầm:

— Chào ông. Tôi không phải là Valép. Tôi chỉ là thuộc viên, được lệnh ngồi đây đợi ông đến thăm.

Nói đoạn người ấy đứng day lưng lẽ quay lại nhìn Văn Bình. Hắn là người Phi, nhỏ nhắn, đen đũi và xấu xí. Văn Bình ra lệnh:

— Tiến lại phía này, và không được cử động. Khẩu súng nay không dung tha kẻ nào định kháng cự.

Người lạ cười ngật nghẹo:

— Ông lầm to rồi. Trong mình tôi không có một tấc sắt cùn con, chứ đừng nói là súng lục nữa. Nếu tôi định ám hại ông, tôi đã núp sẵn trong bóng tối dưới nhà, không đợi gì chờ ông lọt tới đây. Tôi đốt thuốc lá thơm cốt làm hiệu cao ông vào phòng. Ông quên rồi sao?

Văn Bình nín thinh. Sở dĩ Valép cho thuộc viên ngồi đợi là để điều đình với chàng. Chàng hèn dẫu dục:

— Valép đi đâu?

— Lát nữa, ông ấy tới. Đàng lẽ ông ấy ngồi đợi ông, nhưng giờ chót có việc gấp phải đi liền. Ông ấy dặn tôi mời ông nán lại một lát, vì có chuyện ích lợi muốn bàn. Xin ông coi chúng tôi là bạn, không phải là thù.

Văn Bình để ý thấy hắn dùng tiếng «các ông». Sự kiện này chứng tỏ Valép biết Văn Bình cùng đi với Lê Diệp. Văn Bình chưa tìm ra câu nói thích hợp thì gã điệp viên lạ mặt tiếp:

— Tôi trân trọng yêu cầu ông một điều. Hiện ông còn người bạn núp dưới vườn. Mời ông bạn lên đây tiện hơn, vì Valép sắp về, xảy ra xung đột phiền lắm.

Nhàc thấy cái ống nhòm hồng ngoại tuyền đề trên ngưỡng cửa sổ. Văn Bình biết là đối phương đã bố trí chu đáo. Ống viễn kính đã khám phá ra chàng và Lê Diệp, ngay sau khi hai người mở cửa vào vườn.

Cầm ống viễn kính, người lạ mặt nói :

— Ông thấy chưa ? Đây là một bằng chứng cụ thể về thái độ thân thiện của chúng tôi. Nếu coi các ông là kẻ thù, thì chỉ cần đặt một khẩu tiêu liên ở đây là nội vụ được giải quyết trong vòng nửa phút.

Văn Bình cười nhạt :

— Tôi không thích nghe giọng nói trịch thượng và kiêu căng ấy. Hạ sát những người như tôi không dễ như anh tưởng đâu. Anh coi chừng ! Không khéo kẻ mất mạng lại chính là anh và Valép.

Người lạ mặt không tỏ vẻ giận hờn :

— Tôi thành thật xin lỗi ông. Thật tâm Valép muốn thương thuyết với các ông, chứ không muốn gây thù, chuốc oán. Một lần nữa, tôi thiết tha yêu cầu ông mời người bạn dưới vườn lên đây.

Văn Bình thò đầu ra ngoài cửa sổ, kêu tên Lê Diệp. Ba phút sau, Lê Diệp ngồi chính chận rong ghế sa-lông đối diện người lạ mặt. Văn

Bình gác chân chữ ngũ hút thuốc Salem. Người lạ mặt đưa tận tay chàng một cái phong bì nhỏ. Xé ra, chàng thấy một mảnh giấy, ghi những giòng chữ đánh máy như sau :

Kính gửi quý đồng nghiệp Nam Việt,

Hợp sức với nhau để tiến tới đích, bao giờ cũng hơn riêng rẽ, nên tôi đề nghị ký một bản mật ước với các ông. Cũng như chúng tôi, các ông thù bọn Huk-balahap. Không lẽ chúng ta không bắt tay được nhau, và cứ coi nhau là cừu địch mãi.

Tôi rất hân hạnh được đón rước các sứ giả của Sở Tình Báo Nam Việt trong ngôi biệt thự xoàng xĩnh này. Nếu các ông bằng lòng xóa bỏ tị hiềm để cùng chúng tôi đánh bại bọn Huk, thì xin mời ở lại chờ tôi. Đúng 4 rưỡi sáng, tôi sẽ có mặt.

Trân trọng,

Valép

Giám đốc trú sứ

*Tình báo hải ngoại Nam tư
tại Mani.*

Văn Bình đã gặp nhiều hoàn cảnh trong cuộc đời tình báo, song ít lần nào éo le bằng lần này. Chức giám đốc trú sứ của các tổ chức do thám không phải là vinh dự công khai để có thể trưng diện trên tấm danh thiếp. Tự nhận là giám đốc trú sứ do thám Nam tư, Valép đã đánh lá bài thành thật. Quả tình Valép muốn hợp sức với chàng ! Và lại, Valép còn biết chàng là nhân viên tình báo Việt nam. Tại sao hẳn biết ? Câu hỏi rối bưng này, chàng chưa thể trả lời.

Tiếng kèn xe hơi pin pin ngoài cổng. Gã lạ mặt chỉ tay ra cửa sổ :

— Thưa, ông Valép đã về.

Văn Bình có cảm giác như luồng điện chạy rần rần trong cơ thể. Chàng sắp rụng đầu với một tinh hoa của nền diệp báo cộng sản Nam tư. Chàng liếc nhìn Lê Diệp. Anh chàng sếu vườn vẫn đắm mình trong thái độ diêm tĩn thường nhật.

Tiếng giầy của Valép nện đều đều trên thang gác.

— Li Huê, vừa rồi, cô đi đâu ?

Câu hỏi chát chúa của Mel giáng vào đầu nàng vũ nữ như nhát búa cực mạnh. Nàng tê tái trong một phút, da mặt nhợt hẳn, tuy nàng cố giữ bình thản.

Mel không đại gái như nàng lắm tưởng. Hắn đắm đuối vì nàng, nhưng sau một lúc hơi hèn và khờ khạo, hắn đã lấy lại phong độ cũ, phong độ sát máu của bọn gián điệp chuyên nghiệp.

Thấy nàng không đáp, Mel nắm lấy tay áo ngủ mỏng như tơ nhện mà nàng khoác lấy lệ vào người. Xoạc một tiếng, chiếc áo bằng voan óng ánh rách toang, da thịt của Li Huê hiện ra lồ lộ. Mel vừa vô tình chạm vào võ khí siêu việt của Li Huê.

Cái miệng há hốc, cặp mắt dờ dẩn như bị thời miên của Mel chứng tỏ hắn không thể đứng vững trước sắc đẹp mê hồn của nàng. Nàng uốn người,

đứng nghiêng nghiêng, để tôn cao những đường cong tuyết vời trên ngực, đồng thời nâng nhoeo miệng cười như hoa nở vời hẳn lần nữa.

Một đường gân xanh nổi bật trên cổ gù đàn ông. Trong nội tâm hắn, đang diễn ra một cuộc giằng xé kịch liệt giữa ái tình và bản phận. Hắn bóp mạnh bàn tay búp măng của nàng :

— Kia, sao cô chưa nói ? Khô quá, thật tôi không ngờ... Tôi không ngờ...

Li Huê chống chế :

— Nào em làm gì đâu... Phải nói em không ngờ mới đúng. Em không ngờ anh ghen tuông vu vơ như thế.

Gả đàn ông đắm tay xuống bàn đem làm cái đèn nảy lên sứt đổ :

— Ghen tuông ? Có biện bạch giới thật. Tôi không phải là anh nông phu chất phác để cô có thể phỉnh phờ dễ dàng. Tôi đã nghe hết câu chuyện lên lút của cô trong điện thoại.

Hắn bắt nọn nàng, vì thật ra khi nàng đặt điện thoại vào giá, sửa soạn khóa cửa tủ hắn mới sực tỉnh và bước ra theo. Tuy nhiên, một vài chi tiết khả nghi nhỏ nhặt đã tố cáo nàng : là gái nhây, tại sao nàng dùng hai máy điện thoại ? Tại sao nàng giấu một máy trong tủ búp-phê ? Tại sao nàng giấu hẳn ?

Li Huê có nhiều kinh nghiệm, song chưa phải là đối thủ đồng cân đồng lượng của Mel về mưu trí. Thủ đoạn bắt nọn già dặn của hắn đã thành công. Nàng tỏ vẻ bối rối, mắt chớp lia lịa. Mel bồi thêm một quĩ kẻ nữa :

— Tôi đã n he, nghe hết, cô hiểu chưa ? Nhưng tôi muốn tự cô thuật lại những lời cô nói. May ra, tôi sẽ tha thứ cho cô. Nếu không...

— Anh nhả, tâm giết được em ư ?

— Bất buộc. Vì chính cô định giết tôi trước. Cô thú tội đi. Bằng không, tôi có cách khác ép cô thú tội.

Li Huê bật lên khóc. Nàng khóc, nửa vì sợ Mel thi hành ý định, nửa vì muốn kéo dài tình thế, đợi đồng bọn đến giải cứu. Nhưng Mel đã đọc được trong óc nàng.

Hắn rú lên cười the the :

— Hừ, những giọt nước mắt cá sấu của cô càng làm tôi ghét cô nhiều hơn. Tôi sẽ giết cô. Tôi sẽ giết cô ngay bây giờ.

Li Huê lùi dần vào sát tường. Hai bàn tay nàng quờ ra sau, mười móng tay nhọn tó đở cào sâu vào vôi. Mắt đục ngầu, Mel vung tay phải lên. Cái tát kinh thiên động địa làm má nàng chảy bỏng, và nàng ngã chúi xuống giường.

Nàng nằm ngửa, hai chân chạng ra, mảnh áo voan vương lại thành cục tròn trên đệm. Hắn cúi xuống, định bóp cổ nàng. Mấy lần đưa tay xuống, hắn lại ngấp ngừng. Nhiều câu hỏi múa may trong đầu hắn. Vẫn biết nàng có cử chỉ ám muội, nhưng có đúng là nàng phản hắn, hay đó chỉ là phỏng đoán ? ●

Hơn nữa, năm sóng soài trên niệm trắng toát, nàng có một sức hấp dẫn phi thường. Trái chín đang kề tận miệng, đầy nhựa ngọt ngào, không

người đàn ông nào trên quả đất có thể gạt bằng. Như người điên, Mel đá vào ngọn đèn đêm. Ánh điện tắt ngúm, hắn nhảy bổ vào thân thể Li Huê.

Vừa khi ấy, cánh cửa trông ra vườn bị ai đập mạnh vào mở tung.

Một bàn tay quen thuộc đã bật đèn lên. Bốn giầy đèn ống sáng chói cùng được vịn lên một lúc. Cay mắt, Mel loảng choảng bỏ dậy.

Hắn thét lên một tiếng kinh hoàng :

— Valép !

Valép bằng xương bằng thịt đứng chống nạnh giữa nhà, khác nào một hung thần. Từ tay hắn tóe ra chất thép lạnh lạnh của khẩu Colt Super, loại 38 tự động. Tính mạng của Mel không khác tính mạng con vật trong lò sát sinh trước loại súng lục đáng sợ này, và dưới bàn tay thần xạ của Valép

Chưa bao giờ Mel thấy Valép dữ tợn đến thế. Mắt Valép chỉ còn trông trắng, miệng mím chặt làm da mặt run rúm. Mặt xác chết ướp dầu thơm trong cỗ mộ Ai cập cũng không thể tạo ra một ấn tượng gớm ghiếc và kinh khủng hơn.

Valép buông ra câu hỏi lạnh lùng :

— Mel, mày phản tao nữa không ?

Trong một phần giây đồng hồ, Mel nhớ lại vai trò của Li Huê. Thì ra nàng là tay sai trung thành của Valép. Không tin Mel, Valép đã bố trí cho hắn tăng tị với Li Huê để dễ kiểm soát. Từ lâu Mel nằm trong vòng vây kiên cố của con cáo già Valép mà cứ tưởng lầm một cách ngây thơ là

được tự do. Hồi nãy, nếu hẳn lưu lại khách sạn Bay View thì đâu đến nỗi?

Li Hué khoác cái áo ngủ bằng vải dày lên tấm thân lỏa lồ. Mel nghiêng răng tức tối. Á vũ nữ cố ý choàng áo voan mỏng dính để tiếp hẳn, cốt làm hẳn mê mệt, hầu thi hành độc thủ.

Li Hué lẳng lặng lại ngồi ở sa lông, rót rượu uống, không lưu tâm đến Valép. Valép khen ngợi:

— Em giỏi lắm! Không có em thì thằng phần bội này đã thoát khỏi tay ta.

Nàng ngược cặp mắt sáng ngời nhìn Valép.

Mel găm to:

— Á ra chúng mày là nhân tình của nhau?

Li Hué đáp:

— Bây giờ, anh mới biết ư? Chậm quá rồi, anh ạ. Tưởng tôi cần cho anh biết vũ nữ Li Hué không phải là á giang hồ thông thường, mà là nhân viên trọng yếu của tình báo Nam tư tại Phi luật tân. Nghĩa là cũng như anh. Duy khác một điều là Li Hué được thượng cấp tin cậy hơn anh, và được cử ra để theo dõi tư tưởng, hành động của anh.

Mel xây xăm mặt mày. Trong đời, hẳn thường tự hào sáng suốt, ngờ đâu hẳn lại thua trí một người đàn bà yếu đuối, người mà hẳn đặt vào biết bao nhiêu thiện cảm và hò hẹn say sưa. Hẳn bỗng hối hận vì không mang viên thuốc độc xy-a-nuya trong mình. Nếu có, trong nháy mắt, hẳn có thể phần nhiên vĩnh biệt cõi sống, khỏi phải ở lại chứng kiến cảnh đời đen bạc.

Hắn thở dài nói với Valép:

— Giờ ông là kẻ thắng. Ông còn đợi gì mà chưa bắn cho tôi một phát?

Valép cất súng vào túi dưới nách:

— Sốt ruột thế? Không kiên nhẫn một chút được sao? Phần bội, tất bị xử tử, việc này ta không cần bàn cãi nữa. Nhưng nếu anh muốn chết đi, mà gia đình không bị liên lụy, mà tai tiếng không bị thương tổn tại anh phải thành thật khai hết những điều anh tiết lộ với bọn gián điệp Nam Việt.

Mel đáp không hề sợ sệt:

— Vô ích. Tôi không hề rảnh rỗi nửa lời đâu. Sau này, anh muốn nài hạ gia đình tôi ở Nam tư, cách nào tùy ý. Tôi còn sống, có công án việc làm hẳn hồi mà chưa cứu mạng nỗi gia đình, thì chết cũng chẳng thiết. Nhưng Valép ơi? Anh đừng kiêu hãnh vội. Tôi đã cho họ biết hết về anh. Sớm muộn, họ sẽ tặng anh một bi đạn. Chết đi, tôi sẽ thành quỷ, quấy rối lương tâm anh trọn đời.

Li Hué ném ly pha lê xuống sàn gạch vỡ toang:

— Ha, ha, anh định làm ma để dọa tôi, phải không?

Nói đoạn, nàng luôn tay xuống đệm ghế. Khẩu súng nàng lôi ra bằng thép xanh, thuộc cỡ 6, 65 dành riêng cho phụ nữ. Nàng nhắm giữa ngực Mel nỏ luôn ba phát.

Valép rút tay túi quần, dáng điệu khoan thai như người dạo mát. Trúng tim, Mel ngã xuống, chết không kịp trối. Đợi nạn nhân gục công queo

trên đất, Valép — điều thuốc cần chặt trên môi — mở tủ áo Li Huê, lấy ra một cái máy ảnh. Đây là loại máy chụp hình, chứa sẵn một bộ phim in liền phim ra ảnh trên giấy.

Valép chụp xác nạn nhân, đoạn chờ ảnh được in ra mới tháo phía sau máy, xé tấm ảnh còn ướt, cho vào một cái phong bì. Li Huê bưng một ly huyết ky cho Valép :

— Uống một hợp cho đỡ mệt, đi anh. Còn xác Mel, anh mang đi được không ?

Nhìn đồng hồ, Mel đáp :

— Sợ không kịp. Anh phải về khu Sôra ngay bây giờ. Có lẽ người ta đang chờ anh.

— Người ta là ai ?

— Là mấy người bạn mới của Mel. Bọn họ chắc điên đầu khi nghe tin Mel thiệt mạng. Rồi cũng chẳng sao, phải không em ?

— Em luôn luôn tin anh toàn thắng.

Valép đặt một nụ hôn nồng nàn lên tóc nàng. Rồi hắn mở cửa lách ra vườn. Trong phòng, còn tro lại Li Huê và thi thể của Mel ướt sũng máu đào. Hàm răng nạn nhân hé ra, như tím tím cười. Li Huê mở nút chai huyết ky mới, rót đầy hai cốc, và nâng lên miệng, kèm theo lời mời ngọt ngào ghê :

— Mời anh Mel của em cạn ly rượu hợp cần.

Tình yêu vạn tuế, vạn tuế !

Ly rượu đầy ắp, nàng chỉ uống một hơi hết sạch. Rồi nàng bưng ly thứ hai lại phía Mel nằm chết, giong ngang máy làm bầm :

— Ô, Mel của em không uống ư ? Phải uống cho vui chứ !

Vừa nói, nàng vừa nghiêng cốc, rót xuống giữa mặt xác chết. Mel nằm ngửa, mắt mở trừng trừng, một chân co lên. Chợt nhớ ra, Li Huê đây cho thi thể nằm xấp, rồi móc cái bóp phơi đầy cộm trong túi quần sau.

Nàng reo lên một tiếng khoái trá. Tiền trong ví đếm được một ngàn pêsô. Mân mé xấp giấy bạc trong tay, nàng nói một mình :

— Một ngàn pêsô, một ngàn pêsô ! Thế mà Valép không biết !

.....

Như người bạn thân lâu ngày gặp lại, Valép đơn dả bắt tay Văn Bình :

— Xin lỗi. Tôi bận chút việc nên về chậm.

Văn Bình thầm khen tài đóng kịch tuyệt khéo của Valép. Cái bắt tay của hắn dậm dả đến nỗi không ai ngờ hắn vừa thả con bẹt-gie sơ ôde tại khách sạn Manila để ám hại Văn Bình, dùng súng hăm dọa Lê Diệp và khạc dạn tiểu tiện vào xe hơi chở hai người.

Văn Bình bèn nói :

— Hân hạnh được quen anh. May mà băng dạn của anh chỉ trúng cửa xe, nếu không làm gì có cuộc gặp gỡ thân thiện này, anh nhỉ ?

Câu nói mát của chàng làm Valép mỉm cười :

— Chuyện ! Hồi tối khác, bây giờ khác Hồi tối, chúng ta là đối thủ. Bây giờ, chúng ta là đồng minh.

Lê Diệp chằm ngồi tấn công :

— Nhưng anh có chắc chúng tôi chịu liên kết với anh không ?

Valép đáp, giọng tự tin :

— Chắc. Nếu còn nghi ngờ, tôi bỏ trí cuộc giáp mặt này làm gì. Nhưng thôi, tôi không muốn nhập đề bằng những lời nói khách sáo và hời hợt. Tôi muốn thành thật với các anh. Hồi tối, quả thật tôi muốn loại trừ các anh. Đó là chuyện dĩ nhiên, vì ở vào địa vị tôi, các anh sẽ cảm thấy sự bức bối của một người mất bao công lao dần xếp bị phồng tay trên. Tuy nhiên, khi các anh mang Mel đi, tôi phải thay đổi thái độ. Tôi không được phép coi các anh là cừ địch nữa. Vì như vậy lực lượng sẽ bị phân tán. Uré chỉ mong có thể. Mất Mel là một thiệt hại lớn cho tôi. Hẳn cộng tác với tôi từ lâu, và biết khá nhiều. Bị sa vào tay các anh, hẳn phải cung khai một số bí mật. Tôi biết hẳn định trở cờ, nên càng tin hẳn sẽ lập công với các anh để lấy tiền thưởng và giấy tờ trốn ra ngoại quốc. Và nhất định hẳn phải cho các anh biết chỗ ở của tôi. Tương kế, trụ kế, mất Mel là dở, mà thành ra hay. Nhờ hẳn, tôi có thể nối lại liên lạc với các anh. Tôi đoán không sai : bằng chứng là các anh đã tới đây tìm tôi.

Văn Bình nói :

— Anh chưa nên lạc quan vội. Vị tất chúng tôi chấp nhận đề nghị của anh.

Valép đáp :

— Tôi cá quyết các anh sẽ nhận lời. Hợp sức

với tôi, các anh lợi nhiều hơn hại. Trong công việc chúng ta đang theo dõi, có nhiều chi tiết quan trọng các anh chưa thấu đáo.

— Chẳng hạn ?

— Đơn cử một ví dụ cụ thể : vụ tai nạn trên không phân Mani. Nhân tai nạn này, các anh mới pháng ra đầu mối và dính vào nội vụ. Còn chúng tôi, chúng tôi đã biết trước. Chúng tôi đã biết trước trong chiếc phi cơ thương mại có Cáclốt, nhân viên giao liên R.U. nên bố trí cho Ramiré đánh lạc đường bay của hoa tiêu Vitô và gây ra tai nạn.

— Mưu kế của các anh tàn nhẫn lắm ! Chỉ vì một Cáclốt mà các anh nõ coi khinh mạng sống của mấy chục con người.

— Trước khi làm, tôi đã suy tính kỹ càng. Vạn nhất chiếc phi cơ thương mại vỡ nát, gần trăm người sẽ chết, song nếu Cáclốt còn sống và lọt vào tay bọn Huk số người chết có thể lên tới hàng vạn, và sự thiệt hại vật chất sẽ lan rộng tới một quốc gia, một lục địa nữa. À, tôi bước ra ngoài đề mất rồi. Xin phép các anh nhắc lại ý kiến hồi nãy : đó là chúng tôi đã biết nhiều điều các anh chưa biết.

— Dầu sao tôi cũng chưa thể chấp thuận đề nghị của anh.

— Nhưng nếu tôi giúp các anh tìm ra cô Rôsitá ?

— Anh hãy giúp chúng tôi đi đã. Khi nào cô Rôsitá được tự do, chúng ta bàn lại chuyện này cũng chưa muộn.

— Không được. Chúng ta cần hợp tác với nhau ngay bây giờ, hoặc không bao giờ nữa hết.

— Anh đừng quên chúng tôi có phương pháp bắt anh cứu cô Rösita. Chẳng hạn, dùng Mel...

— Các anh định đổi Mel lấy cô Rösita phải không ?

— Có thể như vậy. Song chúng tôi đã cam kết với hãn rồi. Dầu với giá nào, chúng tôi cũng phải giúp hãn rời khỏi nơi này. Thà rằng chúng tôi hy sinh cô Rösita.

Chẳng nói, chẳng rằng, Valép đưa cái phong bì đựng tấm ảnh chụp Mel nằm sóng sượt trên đất cho Văn Bình. Văn Bình chỉ chớp mắt một cái nhẹ để biểu lộ sự xúc động rồi trở lại bình thản như thường. Valép cười mỉm :

— Các anh thấy chưa ? Giả sử các anh muốn đổi, hãn cũng không còn nữa.

Lê Diệp gật to :

— Như vậy càng không thể hợp tác được. Vì phỏng anh thật tâm cộng lực với chúng tôi, anh đã không giết Mel trong khi chúng tôi đến đây tìm anh.

Valép, giọng từ tốn :

— Hễ trong tờ chức điệp báo Nam Việt có kẻ phản bội, các anh sẽ có thái độ nào ? Tất nhiên phải giết. Tôi không thể tha hãn, vì hãn đã cố tình phản bội tờ chức. Các anh là đồng minh của tôi, song chỉ là đồng minh trong vụ này, còn nói rộng ra, mỗi tờ chức theo một lý tưởng, một tâm hoạt động riêng biệt và tương phản. Dầu sao,

chúng tôi cũng là đảng viên Cộng sản. Và các anh là người chống Cộng sản. Chẳng chóng thì chầy, chúng ta sẽ đụng nhau trên trường điệp báo quốc tế. Tờ chức của tôi ở đây rất lớn. Hễ Mel rơi vào tay các anh, thì công lao của tôi trong bao năm sẽ tan thành khói. Các anh sẽ bảo cho Cộng an Phi biết để triệt hạ chúng tôi.

Văn Bình riên cợt :

— Anh thông minh ghê ! Giám đốc trú sứ có khác.

Valép không đổi sắc diện :

— Lẽ ra, các anh nên cam ơn tôi mới đúng. Thật thế, tôi giết Mel để các anh khỏi phải giết hãn sau này. Các anh lo liệu tiền bạc và giấy tờ cho hãn rời Mani, điều do không có nghĩa là các anh sẽ trọng dụng hãn suốt đời. Mùi chanh vắt kiệt nước phải vớt vào thùng rác. Khai thác xong, các anh phải bỏ rơi hãn.

Không phải vì các anh tàn nhẫn, bội hứa, mà vì điều kiện an ninh tối thiểu. Các anh phải bỏ rơi hãn để bảo vệ bí mật. Và có thể các anh phải thủ tiêu hãn. Phải không, hai bạn đồng nghiệp ?

Lê Diệp nhún vai :

— Có lẽ.

Valép xoa bàn tay :

— Vậy chúng mình có thể hợp tác thân thiện với nhau.

Văn Bình gạt đi :

— Theo lời anh, sự hợp tác sẽ mang lại cho chúng tôi nhiều lợi ích. Tuy nhiên, sau nửa giờ